

SOBRE LA PROPIETAT DE L'ERMITA DE SANT VICENÇ DE CASTELLBISBAL...

El litigi per la propietat de l'ermita de sant Vicenç té dos detonants:

- Un primer és el coneixement de la reclamació que han fet els propietaris de Can Coromines a l'Ajuntament de les claus de l'ermita a partir de l'estiu del 2005, coincidint amb l'inici de ministeri de Mn. Josep Torrente, reclamació que no va ser atesa, perquè unànimement els feligresos i rectors precedents van manifestar que des de temps immemorial l'ermita és propietat de la parròquia, en conservava la clau, i havia estat l'antic temple parroquial fins que se'n va construir un de més gran (l'actual) i més proper als veïns de Castellbisbal i per tant que la reclamació no tenia cap fonament.
- L'altre precedent va ser els continuats actes de vandalisme el 29-12-2008, el 3-1-2009 i el 23-3-2009, aquest darrer que demanava una reparació més a fons. La parròquia fa unes primeres gestions i acaba constatant que els propietaris de Can Coromines s'havien avançat a tancar l'ermita pel seu compte i a substituir el cademat impedit-ne l'ús parroquial. Aleshores —en dates properes als actes que per Setmana Santa s'hi havien de celebrar— la parròquia va fer una denúncia que conclou en un judici ràpid de faltes en el que el Sr. Bofill de Can Coromines entrega una còpia de la clau a la parròquia perquè la aquesta pugui continuar fent-ne ús i en conseqüència la parròquia retira la denúncia.

Resolt l'accés, es comencen a fer indagacions documentals sobre l'estat jurídic d'aquesta ermita i parcel·les que la contenen, i es descobreix que en el cadastre hi apareix des de fa uns anys el Sr. Bofill i que en el registre de la propietat hi ha una doble immatriculació, cap d'elles a nom de la parròquia. Descobrim que la família Bofill, el 2005, aprofitant el registre d'una obra nova fa constar per escrit que *"el resto de unas edificaciones antiguas"* que hi havia a la seva finca es correspon amb l'ermita, cosa que al nostre parer no es correspon a la realitat. Cal fer notar que la va poder inscriure perquè fins ben avançat el s.XX les parròquies i temples no s'immatriculaven al registre de la propietat, igual que succeïa amb altres bens públics.

Segurs que la propietat de l'ermita era parroquial, es va presentar una denúncia d'indeguda apropiació als titulars que constaven en aquesta doble immatriculació. Només la família Bofill de Can Coromines es va personar oposant-s'hi. El judici es va celebrar a Rubí el setembre de 2017. La parròquia va argumentar la propietat de l'ermita fonamentant-se en que aquesta "compra" no podia haver-se fet en la desamortització d'Espartero en què la part contrària deia haver-la adquirit, i presentava proves i testimonis de la pública i notòria custòdia del temple i entorn, així com de la possessió secular, pacífica i ininterrompuda de l'ermita per part de la parròquia des que hi ha memòria, així com de la custòdia de l'única clau fins aleshores. La part contrària argumentava la possessió amb un títol de possessió de la parcel·la on està ubicada i acreditant la seva conservació amb factures d'arranjaments i obres fetes a l'ermita durant els deu anys precedents, obres molt dubtoses perquè ni tenien la clau de l'ermita —per això la reclamaven— ni van ser mai advertides per cap dels vilatans i feligresos que diàriament hi van a passejar.

El 18 de setembre de 2017 la jutge determina en la seva sentència que si bé reconeix com a vàlida la compra de la finca per part de la família Bofill, d'aquella compra n'estava necessàriament exclosa l'ermita, per imperatiu de la llei que deixava fora de la desamortització "*los edificios de las iglesias catedrales, parroquiales, anejos o ayuda de parroquia*", i per tant acabava donant la raó a la parròquia en la propietat de l'ermita. Ens havien reconegut la propietat de l'ermita que després calia traslladar al registre de la propietat i al Cadastre.

Però aquesta sentència és recorreguda a l'Audiència Provincial no per l'argumentació de fons que la sustenta sinó per aspectes formals i procedimentals que no compartim i que al nostre entendre no són lògics ni raonables. Això dona lloc a una revisió que es produeix a inicis del 2019 i el veredict de la qual es comunica formalment el gener del 2020, en el sentit contrari a la primera sentència, és a dir deixant sense valor la sentència anterior per la que s'atorgava la propietat a la parròquia i condemnant l'església a pagar les costes del primer judici a la part contrària.

En aquest moment, es convoca una reunió de representants del bisbat i de la parròquia i es plantegen tres alternatives: acceptar que s'ha perdut la propietat de l'ermita i pagar les costes reclamades, presentar un recurs de cassació (amb un cost molt més elevat i risc de perdre també aquest recurs) o plantejar algun tipus de pacte amb la família Bofill. Després de valorar cada possibilitat i les conseqüències econòmiques i pastorals, es desestima presentar el recurs de cassació, s'intenta una negociació amb la part contrària que acaba posant unes condicions inviables, i finalment es decideix acceptar la pèrdua de la propietat de l'ermita.

L'ermita ha estat patrimoni del poble fins ara i a la comunitat parroquial li dol profundament que deixi de ser-ho per passar a mans d'un particular, però no té mitjans per a impedir-ho, per tant aquest bé comú esdevé a partir d'ara un bé privat totalment desvinculat de l'església.